B6

Noteringar

Tage Mund Fredriksson

Barndomshemmet.

Där som sädesfälten böja sig för vinden,
Och där mörkgrön granskog lyser bakom dem
syncs den lilla röda stugan invid gränden,
som i forna tider var mitt barndomshem.
Det var sol och sommar över gröna hagar,
när som artonårig jag där hemma var,
och de minnen, som stå kvar från dessa dagar
äi de bästa och vackraste jag har.

Ifrån landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverge då och då
fast det nu har svunnit många långa tider
barndomshemmet har jag aldrig glömt ändå.

Jag är gammal och nu lever jag på minnet,
av mitt hem och mina vackra drömmars land,
vad som fordom brukar fängsla barnasinnet,

Står så tydligt för min inre syn ibland.
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde.
Jag förstod det hänske ej, förr'n jag blev stor,
och föräldrarna mig livets goda lärde.
Nu de äro borta både far och mor.

Från landet uti väster tanken glider
hem till kära gamla Sverge då och då,
fast det nu har svunnit många långa tider
barndomshemmet har jag alldrig glömt ändå.

Och min flicka sen, det fanns ej kännes like,
hon var solen i mitt liv, när jag var ung,
nu hon sover långt i dödens kalla sike
jag står ensam kvar och världen syns mig tung.
Och jag längtar hem och griper vandringstaven,
men mitt lyckoland är endast en chimär,
nej, här uti skall jag bäddas ned i graven
långt från hemmet och från dem jag hade kär.

Från landet uti väster tanken glider o. s. v.

Såpbubblorna.

1) Längtande jag drömmer var dag.
om lyckans fagra land.
Snövita slott skimra i blått,
på en förhållande strand.
Slottet är byggt av korraller,
pärlor och klara kristaller.

Refräng
Här jag blåser lätta bubblor
skimrande mot himlens blå
segla på färd
speglа en värld
dit mina tysta tankar gå.
Men lyckans strömmar mista
snart sin färg i glans,
lik som mina bubblor brista
i sin första lätta dans.

2) Snövit jasmin blek rosmarin.
Kransa min slotts kupol

på drömmars älv glider jag själv
som i en gyllne gondol.
Fjärran i strålglansen skiner
slottet i guld och rubiner.

Refräng
Här jag blåser lätta bubblor o.s.v

Undan med Gubbarna.
Klackjärns-Kalles vals.

1) Flytta på stolarna! lyfta på kjolarna!
2) Fram med bäljaspelet, spelman och spela
faderalla, ty nu kommer alla
flygande, flängande, armarna svängande,
här blir dans och här blir stamp uti
midsommaraftonskväll! Ja, va befalls!
En klackjärnsvals! Se, där Lotta med sin
tjocka Knut! Kyssen får hon på sin trut,
innan bägge dansa ut. Och Larssons dräng
i vildsint fläng han sjunger tudeliälia lej
och han stampar med takt och tjohej

2) Undan med gubbarna! Håll er till nubbarna!
Dra på bäljaspelet, spelman och spela
faderalla, nattens timmar alla!
Klachjärnens klirrande häringars stirrande
ej oss rör ej heller stör oss i midsommar-
aftonskväll! Med ett tjohopp! Far Kalle opp
han armen slår kring själva kära mor,
gumman är bastant och stor, knarr hon har
i sina skor. Kors, vilken duns en sådan luns
han föll på tudelialialej ska vi hjälpan
på fötter så säg!

3) Sträck uppå nackarna! Smäll nu med klacharna!
tystnar bäljaspelet, pojkar, så få ni själva
tralla faderalla. Lyssna till tonerna!
Se på fasonerna! Armen böjs och barmen
höjs uti midsommaraftonskväll. En vals
med dej? Säj inte nej, men lyft på
benen, kära Ann' Mari. Hör du tack och
melodi bör du klämma i. Midsommarnat
vi fira glatt med dans och tudelialialej!
och med klackstamp och kläm och tjohej!

Sjömanskärlek.

1)

Sakta vi glida ut på den vida
skummande oceanen mot främmande land.
Tösen på stranden viftar med handen
torkar med förklädssnibben sitt öga ibland.
:: Hej, hej och hå! Undan vi gå vinden i
seglen leker. Far med en hälsning hem
till min vän! Hej, hej och hå! Böljorna
slå vattnet kring bogen smeker.
Färden den räcker länge än. ::

2)

Sorgen den bränner, ännu jag känner
hvar uppå mina läppar den kyss du mig
gav. Står jag vid ratten ensam i natten
är du för mig en blänkfyr på villand hav.

Hej, hej och hå! Undan vi gå ovs

3)

Kära min fänta visst får du vänta,
innan jag kommer åter till hembygdens kust!

Men du ej glömmer hvadet du gömmer
vännen uti ditt hjärta i nöd och i lust.

Hi, hej och hå! Undan vi gå o.s.v.

4)

Söta fransyskor misser och tyskor
söka att till sig locka en sjöman så glad.
Feta negrinner kring honom spinner
kärleken spröda trådar uti varje stad.

Hi, hej och hå! Undan vi gå o.s.v.

5)

Femål vi gunga muntert vi sjunga,
sången den ekar vida bland hobbar och skär.
Får vi nått hamnen har jag i famnen
den som bland alla flickor den bästa doch är.

Hi, hej och hå! Undan vi gå o.s.v.

Skrivet den 12/3 1923 Tage Fredrikssson

Norrbyggd

Honolulu.

Jag har farit runt i världen,
men den allra sista färden
till Honolulu på Hawajis strand
aldrig någonsin jag glömmer,
ty både natt och dag jag drömmer
om Honolulu, där en dag jag gick i land.

Refräng
I Honolulu går man klädd likt som en sulu,
en ring i näsan på suluvis
att där man glömmer bort hostymen.
Följ med mej till Honolulu,
det är ett paradis.

Ni förstår, att jag mig skötte,
ty en liten dam jag mötte,
så svart som natten med en mun som la.
Under palmer och bananer
lärde jag mig nya vanor. Wa' sha man
där med handshar, frack och chapeaudagne

Refräng

Där på stranden av Javaji
där en palm står fin och svaji,
min grav skall bäddas, när jag en gång dör.
När i himlen in jag träder
klädd i sida, vita kläder
en sång till banjo sjunga änglarna i kör
Refräng

Så är den dan förstörd.

Världen är ej bara fylld av glädje och lycka,
Ty var man än är finns det nog bekymmer
som trycka.

Vi födas till livet
Så står det ju skrivet
Sen dör man, då är givet
Så är den dan förstörd!

Tänk, om en telning uti familjen du väntar
Och dottorn på dörren intill ditt arbetsrum
glänntar

O, får jag gratulera
Till tvillingarna era,
De hanske blir flera
Så är den da'n förstörd!

Gärna herr Karlsson, som är en man uti staten,
Will taga sitt liv och går fram till gasapparaten
Tar slangen så gla sen
i munnen, fy fasen!
Men avstängd ä gasen.
Så är den da'n förstörd!

Ofta jag träffar i hvällens mörker en raring
Som lyssnar så gärna uppå min härleksförklaring
Son går där breve mej
Tills ljuset, o ve mej,
Tillåterna se mej.
Så är den da'n förstörd!

Råkar man uti en liten tös kära ner sej
Pricis som en dåre i andras ögon man ter sej.
Son tycks likson sänd en

Av gadarna, men den
Taxeringskalendern!
Så är den dan förstörd

En man sig smyger uti sin boning om natten
Ifrån någon kippa så där, ni vet "uti katten".
Tyst lägger man på kakon
Men har man den smaken,
Att gumman är vaken
Så är den dan förstörd!

Jag har om dagen uppå ett bröllop var bjuden
Som gammal bekant till den lilla blygda bruden
Till festen så går ja.
Dithämmen förstår ja
Att den var i går ja.
Så är den dan förstörd

Slut

Jag Fredriksson

Lilla Lolalo från Hawaij

Snart man sjunger uti nästan var revy om Hawaij
och en vacker flicka med mahognyhy från Hawaji,
Och på Hawajis strand
går man en dag i land,
ser ett bambuhus
under palmernas sus.

Refräng
Och där bor min lilla Lolalo
som har ringar på varenda tå
och hon är så nätt och så lätt och hohett
och har ej ens tröja;
hon har pärlor om sin bruna hals
men för resten har hon inget alls,
min lilla Lola på stranden av Wikola
där palmer vaja gröna på svaj i sköna Hawaji
och där bor min lilla Lola-lo!

Jag har hört, att solen alltid skiner där i Hawaji,
och det växer stora apelsiner där i Hawaji,
det växer dadlar där,

man med små hanoter paddla där
och en babian tuggar på en banan.

Refräng
Och där bor min lilla Lola-lo etc.

Har man en gång fått ett litet svärmeri på Hawaji
hör man jämt och ständigt samma melodi på Hawaji
och ukulela där
kan alla spela där
en orangutång
lyss till banjons klang.

Refräng
Och där bor min lilla Lola-lo etc.

Skrivet den 20 april 1923.

14

Elin och herremannen.

1) En herreman så stolt och bald, Som egde tunnor guld, Och flera hemman i sitt vald, Fick se en flicka huld bland skogens stammar ensam gå, Han talade till henne så.

2) Mitt vackra barn, vad heter du? Säg mig ditt ljuva namn, Och sätt dig vid min sida nu i skogens blomsterfamn! Wi vilja språkas vid en stund förtroligt här i enslig lund.

3) Mitt namn är Elin men jag får ej längre dröja här. Ty dagens sol snart nedergår. Och jag skall plocka bär i korgen, som jag har åt mor, Hon väntande i hyddan bor.

4) Ack, Elin, ingen flicka söt Och skön

som du jag sett, Kom vila i mitt öppna
skot! Jag beder blott om ett. Giv mig en
enda liten kyss ... War icke rädd – ej
någon lyss.

5) Nej, nej jag lovat har vid Gud, att
ingen kyss ge bort, förrän den dag jag
skall stå brud. Och det blir innan kort.
Och då shall Gustav hava den, från barn-
domen han är min vän.

6) Wad du är barnslig, blyg och from, Som
sådant pjollra här, Din Gustav vet ju
ej därom. Ej heller någon annan, du shall
få penningar se här. Låt mig nu få
vad jag begär.

7) O. nej o nej jag är ej fal. För penningar
och guld, De hjelpa ej för samvetskval.
För spe och evig skuld! Ett fredat bröst
är mera värt har jag i katekesen lärt

№ 16

8

Bedraga vill jag icke dig – Tro vad
jag säger nu. Till slottet shall du följa
mig! Och bliva där min fru, av perlor silver
shall du få, Långt mera än du kan först

8

Nej, nej mig lockar ingenting, av silver nog
jag har i Ty vet att en förlovningsring, Jag
fick fick sen några dar, av Gustav som
jag älskar ömt, Och den har jag vid
hjertat gömt.

9

För Elin – Gustav fattig är, Ett torp jag
honom skänkt. Men heligt inför Gud jag
svär, Du har min ära skänkt, Och torpet
tager jag igen. – Lev sen i sorgen med
din vän.

"

Gör som ni vill. Jag lever sällt. Om än
bland snö och is. Ödemarken i ett fjäll
Jag leta shall min spis, Blott jag vid
Gustavs sida får Framleva mina levnads
år

(12)

Ej hjelper smicker eller hot. Men vet i alla fall. Att om det också sker med knot. En kyss jag taga shall, Och till mitt hjertd krycka dig. Förän du slipper ifrån mig.

(13)

Jo nytsan med en sidoblick. Gav Elin skälmskt till svar. Och kastade sin korg och gick, Med den stod herren kvar Och suckade en narr är den Som gäckar kvinnotycketen

Slut

En vacker kärlekssvisa.

1)

O, varför bad du om mitt unga hjärta,
O, varför bad du om att älska mig,
O, varför gjöde du mig sådan smärta
O, varför var du falsker emot mig

2) Jo du försmår mig endast för min ringh
Jo du försmår mig för min fattigdom.
Men med min lott så lever jag i stillhet,
Blott mina tankar flyga världen om.

3) Och många år och många sälla dagar
Har jag i världen levat sällt med dig.
Men om jag kunde hålla dem tillbaka
Då vore jag min vän visst lycklig.

4) Nu slutar jag att skriva dessa rader
Ty tårarna de rinna på min hind.
Ja mina tårar rinna ner på jorde
För dig min vän som så har narrat mig

5) Men ett är det som jag till sist dig bed
Att du ej narrar flera såsom mig.
Men tänk på mig som så oskyldigt lider
För din skull är min ungdomstid förspilld

Fiskståndsvisa.

1) Man ser på blicken att flun är vaken
och handen vet kennes sinnelag:
Hur mycke' kostar den lilla laxen
säg flun, å strömmingen för i dag?

2) Den laxen väger för en å nitti,
å strömingen å nog färsk, minsann,
för den så kommen i morron bitti —
då vill jag lova att den går an.

Jungfrumöte.

1) När stundom mötas jungfrur två
på gatans trottoar
det kan nog hända parat då
en liten pratstund står
Och då berättas där så bra
av praterska så van
Wad Fia sa, att Emma sa
att Hulda hört i stan

20

2

Jag får berätta, kära du,
fast jag har litet brått
att Jonssons dumma Stina nu
har äntligt fästman fått
Och vet du vem som hon skall ha?
Jo, husken hos baron
Och Ellen sa att Mia sa,
hon hört det ner vid bon.

3

Hos Johanssons skall bli kalas
frun får visst fylla år
Charlott hon var och lånte glas
hos Anderssons i går
Man fyra tårtor visst skall ha
ifrån konditoriet
Och Betty sa att Frida sa
att Pettersons skall dit

4

Och kan du tänka så befängt
Och slik batalj så hård
Fru Larsson hade kläder hängt
på madam Perssons gård

Och denna får visst därför ha
ett sådant väsen fört
att Lotta sa att Gerda sa
hon aldrig maken hört

5)

Då frun där uppe middag ger
hur tror du väl hon gör
Hon går till grannarna och ber
få låna lite smör —
Och ingen jungfru kan hon ha
jämt byta om hon får
Augusta sa att Alma sa
att köksan gick i går.

6)

Och fröken, som du vet har stått
hos Pålssons i affär
på näsan har en vårta fått
så stor som — si så här —
Och vill hon ej den vårtan ha
förr dess hon läggs i grav
Johanna sa att doktorn sa
att näsa får tas av,

I Ajö, nu får jag lov att gå
på toh det annars bär
mitt herskap äter klockan två
och maten har jag här
Att skyndsamt nu till fötter ta
det blir noj allra bäst
Wad Selma sa att Hilma sa
får vara till härnäst

Äktenskapet

1
En blick så kvick
Ett återsvar Från ögonpar
Och så en flamma fås me samma.

2
En smäll En kväll
På läppars par och sälla dar
Ej sedan tryte Så ringutbyte.

3
Härnäst Sen präst
som viger mön så blyg och skön
Med ungkarstoken Den goda token.

4) Ett år så går
En gossepilt Blir buren mildt
Wid modersbarmen På fadersarmen

5)
Ett liv I kiv
Hör katten till men lychlig vill
Jag ej försaka En älskad maka

Göta Livgardist.

Bland alla glada grabbar först som sist
(falera) man nämna bör en Göta Livgardist
(fallera) han lever alldrig om i sus å dus
fallera) men tager sig emellanåt ett rus:
fallerallerallerallla fallerallerallela la fallera

2)
När sola står på himlen som en propp,
då stiger han ur snarkelådan opp
i handfatet han tager sig ett dopp
å drager kronans kläder på sin kropp

3) Sen äter han en frukost delikat
chantanbriand och annan kollydrat
Sen står han stolt och peta sig i tand,
Och skurar kniv och gafflar uti sand:

4) Han på sin pappas kova alldrig spar.
Och hos det täcka könet framgång har,
men, endast glada flickor älskar han.
Familjeflickorna dem ger han fan:

5) När så till himlens port han kommer fran
står Petrus där och bugar sig av skam:
du kommer alldrig här att lida brist
ty, du har varit Göta livgardist

Bort på hea.

1 Bort på hea får e masa
bära kalven å gevär
det har allti vort mi fasa
fast jag knekt nu bliven är
Strach på skallen du
Och bliga emot himlen opp

du spetar som en tupp.

2

Om morna oss musikern väcker
å vi skynnar hastigt opp
törsten vår vi sönner släcker
i e haller haffesomp
å så blir de horum, å
då ska varje knapp va finer
ögo å näso likaså
blanka så de skiner

3)

Så får e sill å lapa grädde
bränvin också om e har
men detta allt mek inte glädde
för jag har inge kvar
Så får e gå i ra"
sträckt å styver i var sena
tack å tu då ska e ka
så då, knaka uti bena.

Förlovningsvisan

1)

Jag minns den dag då jag förlovad blev
det var en afton invid juletid
jag aldrig haft så roligt någon gång
vi spelte dansa hela natten lång.

2)

Min flicka var den vackraste i byn,
ty kännes hind var lika vit som snö
en liten ros hon ägde på var kind
den var så röd så röd som violen.

3)

Min flicka var knapt fylda sjuttonår
hon stod ljust nu uti sin blomstringsår
Och jag var inte mycket äldre jag,
min kärlek växte likväl varje dag.

4)

Det var den första januaridag och solen
den stod högt på himlen klar
jag klädde mig och gick till flickans hem
att taga avsked av min lilla vän.

5) Min flicka gråt så svår var denna dag,
att första hänne var jag allt för svag,
men andra dan hon följde mig till stan
jag skulle ut på stora ösian.

6) I våras är jag ständigt borta blev
men brev till hänne jag upprihtigt skrev
jag brev från hänne fick i varje hamn,
det stod kom hem kom vila i min famn.

7) Så kom den dag jag tänkte resa hem
och gifta mig allt med min lilla ven
men det blev ändring denna också
det kom ett brev med svart förseglig på.

8) En var han tänkä huru dan jag blev,
när som jag genomläste detta brev,
ty detta brevet till mig innebar,
att lilla vännen vilar i sin grav.

9) Från skid och kiv jag bannar världen all
och reser långt, långt bort i fjärran

land, att der få drömma om min lilla vän
som vilar sällt hos Gud i himmelen.

19

Jag älskar aldrig någon flicka mer,
och ingen flicka älskar mig igen,
som denna flicka gjort i tvänne år
intill den dag då hon blev lagd på bår

Sjömans-visa

1) Ifrån främmande land, hem till
fädernesland, kom en yngling på
gungande våg, och i hoppet han log
några toner han slog, på sin harpa
når kusten han såg.

2)

Frisk i akterlig vind, för så snabb
som en hind, du min farkost på
gungande våg, ty i hoppet jag ser,
huru mildt mot mig ler, du min
barndoms förtjusande mö

3) Nu är stranden mig när, men jag ser
ingen där, eller är då min syn
så befängd, jag kan inte förstå att
i stugan också, ingen synes
och dörren är stängd.

4) För mig uppgår ett ljus, man har
gått till Guds hus, det är sabbat
jag dit och vill gå, och med sång och
med bön, prisa Gud som på on,
har beskyddat de älskade två.

5) Och min ängel der bor, och på hänne
jag tror, hännes hjärta är bättre än
guld, uti livet så skönt, uti hoppet
behönt, få omfamna min brud
och min far.

6) Så han lade i land, och sin julle
han band och hans hjärta det slog
utav fröjd, han gick glad emot byn
hörde lärkan i skyn, hålla gudstjänst
så lycklig och säll.

7) Ser du stugan nu fram mellan
hänglbjörkens stam, lilla hyddan
med fönster uppå, och bredvid på en
håll, står det vackra kapell, med
sin spira mot himmeln den blå.

8) Han gick glad i sin hög, men på
kyrkogård såg, han två gravar som
nyss varit grävt, han ej aning
bedrog, men hans hjärta det slog, så att
varje dess slag kunnats hörts.

9) I de gravarna ju voro gömda de två som
han mest uppå jord älskat har, han ej
dem mera fann, nu hans glädje försvann
och vid harpan han kvad dessa ord.

Tage Mauritz Fredikson

Hjärtan som mötas.

-1-

Vi möttes en vår bland grönskande snår, och häggarnas doftande hängen, jag lyfte min hatt hon nickade glatt, med ögon fulla av skratt, Hon lyste av ungdomlig charm, med knoppande barm.
Och rodnande kinder, till sammans vi vandrade sen, i kvällsolens sken på blommande ren, tills jag frågar lycklig och varm, får jag lov att erbjuda min arm.

Refräng
Då log hon mot mig första gången i kärlekens band blev jag fången.
O, salig berusning i vårkvällens tjusning, hon blev mig så kär.
Förtrollad, jag viskade orden om ljuvaste lycka på jorden om sällhet vi drömde, och allting vi glömde till sist helt i en kyss.

En midsommarnatt med klingande skratt
och fiolernas snyftande låtar.
I skymningens glans vi gingo till dans
på ängen der majstången fanns,
med ögon som lekte och log
och läpparna drog, och lockade mina
som rodnande fullmogna bär,
hon mötte mig, där du är mig så kär
Jag bekände med skälvande röst
och hon tryckte mig lätt till sitt bröst

Refräng

Berusad av dansen och sången
i kärlekens blev jag fången.
O, salig berusning, i vårkvällens tystnad
hon blev mig så kär.
Förtrollad jag viskade orden
om tjusvaste lycka på jorden
om sällhet vi drömde
och allting vi glömde
till sist helt, i en kyss.

3

För höstvindens fläkt, föll blommans
dräkt, som singlade gyllene slantar,
och blommorna dog och nattfrosten slog
och fåglarna lystna i skog
vi möttes ej mera till lek
och kyssar och smek,
i skynnande dungar.
Ty sommarens saga förblött,
de rosor den strött har vissnat och dött
över bygden låg höstkvällen blå
när vi skildes för alltid vi två.

Refrang

Då log hon mot mig sista gången
ej mer kännes makt höll mig fången
i vårens berusning i sommarens
tjusning, hon var mig så kär.
Nu slocknad vår kärlek var vorden,
ty falsk är vår lycka på jorden.
den sällhet man känner
när pulsarna bränner
är kort liksom en kyss.

Styrmans-valsen

1

Skönt är att gunga på blånande
oceanen, känna sig fri liksom fågeln
uti skyn, under oss lurar ju alltid
den falska ramen, men vad gör det
snart är jag hemma igen i byn.

Refräng
Och där är det tyst i skogen, där är
musik på logen dit gångar jag
med min jänta i natt till dans.
Och stjärnan ifrån det höga speglar
i hennes öga när som mot mig
hon kärligt lyfter dess silkesfrans.

2

Kom nu min jänta, så skruvar vi
styrmansvalsen, jag med min arm
slår en knops om ditt veka liv.
Smekande lindar, du armarna mig
om halsen, Intet oss sen kan skilja åt
förj min liv och kniv.

Refräng

3

Så skall du vila så dejeligt vid mitt hjärta. Vila der både i lust även som i nöd. Vara min livboj i glädje som uti smärta, jag är din klyvarbon allt in till min bleka död.

Refräng-

4

Långt sedan skutan förvisso lyft at ankar, och gungar lätt uppå bölgornas blåa bro, gångar jag då uppå däcket i dystra tankar, ty på flickas ögon han man ju aldrig tro.

Refräng

Och nu är det lyst i skogen, nu är musik i logen, dit går en arman med jäntan, i natt till dans, Och stjärnan i från det höga speglar i hennes öga, när som mot honom hon härlekt lyfter dess silkelsfrans.

Umeå-dramat

1

Långt uppe i västerbotten i skona
Umeå en händelse har timat den jag
omtala må, två älskande der fumo
sin död i unga år lik blomman
den förvissnar då hon i fägring står.

2

De båda unga namnen som ni
nog känner till, och som för allmänheten
jag här upprakna vill, den skona
hette Tora och ifrån Sundsvall var,
och han Lars Erik Larsson var ifrån
Gevle stad.

3

Hon var så säll och lycklig och som
en fågel glad, när hon for upp till
norden, till Umeå vackra stad,
och der i en skutbana hon strax
anställning fick, der fick många
friare, och Lars bedragen gick.

4

Han kan dock icke glömma den
vän han älskat ömt, i djupet av
sitt hjärta han hämes bild har gömt
men liksom bina svärmar omkring
en fager ros, så svärmar mången
yngling, och Lars fick gå sin kos.

5

Då satte han sig neder och skrev till
far och mor och sände sedan brevet
till Gevle der han bor, och sade hulde
fader för mig finns ingen ro
jag önskar vara sluten i gravens tysta bo.

6

Min hulda älskarinna har övergivet
mig, jag kan ej glädje finna, jag
kan ej finna frid, lik fågeln uti
buren när som han saknar kvist, och
liksom denne klagar när han sin make mist

7

På dessa enkla rader ej svar ni skriva
bör jag ber dig hulda fader förlät mig

vad jag gör, jag hoppas om förlåtelse av Gud i himmelen, jag snart i graven vilar vid min vän.

8

Med sorg uti sitt hjärta han till skutbanan går, men när han der inträder vad syn han skåda får, den flicka som han älskat, stod i en annans famn, han brusar upp av smärta och ropar hännes nam

9

Han kan ej längre dröja det finnes ingen tröst. Sin kniv han hastigt stöter uti rivalens bröst, men denne ut sig skyndar och ropar folket an, nu Larsson kniven stöter i älskarinnans barm.

10

Hon segnar ned till jorden och giver upp ett rop, och där har snart församlats en talrik mänskohop nu Larson ned sig kastar uti en driva snö sitt eget bröst han sårar och drivan färjas röd.

11

En droska nu anskaffas åstad man
hastigt hör, på väg till lasarettet
de båda unga dör han fick i graven
äga den brud han älskat har,
Gud såg att ingen skulle med sorgen
stanna kvar.

12

Den tredje han dock levde till Lasarettet
fram, En tid man honom vårdar
men snart dör även han, och ner
i gravens sköte de vila alla tre, och
solens milda strålar syns över graven le.

13

I ungdom som här hastar och se er
noga för, var trogna mot varandra
och vandra som sig bör, ty många
utav kärlek som lida får stor nöd
och mången rasker yngling som
funnit var sin död.

Skrivet den 13/2 1924 Tage Fredrikson

40)

Pigans missöde

1

I byn där ja å hemma, i byn där ja e född
där ja har fått mi fostran där ja har blivet gödd
där gick e gång e piga, uppå e åkerteg,
ho plöcka upp potåter, ure jordens blöta deg.

2

Å när e plöcka päro då vet ni väl uta,
att själva ekipage å högst på människan då
så vor det å me piga som gick å plöckade,
men, ho va myche fjychare än vå anre menskerå.

3

Å detta såg en gumse, som stod e, bit ifrån,
han rushade på huve, å öpna lyste pån
å tänk, den gumsesaten, han tog ett väldigt språ
å rusa mitt på piga förutan nån pårdong.

4

Ja piga fick av stöten e sådan hisklig fart,
så att ho vart i syna, just, som e neger svart
Ho rulla som e nysta, allt ibland pärona,
men, den som stod å skratta, e bit ifrån, va ja.

5

När himlen börja mulna och åskan börja gå
men pigan gick å grävde å plöchade ändå
så i e hast då blisctrade, å åskan ho sloned,
just uppå samma ställ, där gumsens märke
ved.

6

Nu måste piga sluta, ho haltande gick hem,
ho kände sej så bruten, i båe höpja å lem
Ho sa den första stöten då va e kiokle en
men värst va ändå stöten, från Gud, i himmelen.

Emmas frieri.

1

Jag mig nu gifta vill,
var skall en man jag finna
Som vill mig höra till och
helt mitt hjerta vinna,
men ogift nej – det vill jag ej
finns ej en man som passar
mej. Nej nej nenenej
Kom fria strasc till mej.

42)

A Bengt Fredriksson Hovde
Hovde
Bettna
Bettna

Bettna

444

1) Bävaringsvisa 1925

På nittonhundratalet, ja då
va 25, det skulle bli manöver
i trakten här omkring,
vi skulle ut och strida,
och visa vårat mod, men inte
fan ger man väl för konungen
sitt blod.

2) På sjukhuset ju bäst man
har det är då bist och sant
och slippa hälsa à karva, och
krypa som en fjant, nu ligger
man i slafen och mår så jäkla
gott, och strider frisk med kudde
tills maten kommer opp.

3) Sen går vi två i stöten och tager
oss ett bloss det gäller då att vakta
så ingen varsnar oss, men hårsån
har ni grabbarna som inte tål
nått hus, ty mitt för dochtorns ögon

har huten full å snus.

4)

Jag kan ej här uppräkna de sjukas alla namn men jag skall nog uppskriva, så många som jag kan, det är ej gott att dikta, ni har nog mcg förstått, och helst när man är hungrig och ingen mat har fått.

5)

Vi börja med den första å den kan Skar, och sedan är det Gustavsson med örat fullt av var, den tredje det är Malmsten han ligger mitt emot, och Erikssön den fjärde han har en stukad fot.

6)

Och sist i denna raden där ligger Johansson, och gamla Strid sedan och gnolar på en sång.

HPSE
47

Och sedan är det Wimberg
för sina fötter skraj, den
åttonde är Berglind en äkta
svensk malaj.

7/

Jag skall väl också nämna
mitt eget namn förstås och
det är 450 reservbefäl gunås
till vänster sista raden så
fort man kommer in,
där ligger kommisarien kan
heter visst Wallin.

Skrivet av 450 Linden 1 kom.
Stängnäs under vistelse på
sjukhuset därstädes 1925.

Jag Manut Fredriksson

Lottas svar till sin kära.

Min kära Lasse stor tack för
brevet du för två veckor sen
till mig skrev, Det var så
redigt och ledigt skrivet,
att mahen finns ej till kärleksbrev

Att jag har hälsan det vill
jag lova, att intill skrivande
stund i kväll. Jag önskar
dig att den samma gåva må
skickas dig ifrån himlens pall

När sola pliras vid Österns fallar,
och när i väster han lägger sig
när karlavagnen på fästet rullar
jag tänker blott lille Lars på dig.

Ja jag må syssla med stök i spisen, och jag må påta uti ett häg och fodra koh eller mata grisen du kommer ständigt uti min häg.

Jag vet ej allt, vad jag skall förtälja, som skulle väl intressera dej, om Jöns i Skralleba tänker sälja sitt gamla hemman det vet jag ej.

Midsommaraftan var bal i Fryggen som ställdes till utav snickarens Frans, Och Kalle timmerman han med ryggen, mig bjudde upp till den första dans.

Och Sven i Torpa, den gamla kroppen han sköt salutet med sitt gevär, och upp i majstång

han kröp till toppen och
sjöng en visa, som löd så här.

I fyra hela å fyra halve!
Har ni då hört va e natt ja fann?
Jo elva länsmän uti en galge
bredvid en kronobefallningsman

E2

Morddramat i Björhvik 1908

1) I Björhviks sochen den lungna vrå, dess brott dess bättre är ganska få det drama ynglingen utspelat har vars minne stannat i bygden kvar.

2) Det hände natten efter högtid stor då ifrån jorden upp till himlen for, den man som lärt oss livet leva rätt, ej söka döden uppå detta sätt

3) Wid insjön yngaren så fagra strand, Marieberg och Berga ej långt ifrån varann på dessa gårdar de bott de två som sökte döden i förväg gå.

§ 47

Den yngdingen hette Wilhelmsson
och flickans namn Ingrid
Mårtensson fast namnen på alla
läppar är jag haver dem
presenterat här

5)

De var ej gamla de båda två
han tjugotre hon trettitvå
med kärleken det naturligt var
som tragedien utspelat har

6)

De voro kända för redbarhet
bar hedern rätt så vitt man vet
vem kunde väl om dem räkna ut
de skulle få ett så sorgligt slut.

7)

Men sista tiden man säger så
hon var ej tragen mot honom
då, hon ville ej veta av vämen
sin och driver honom i förtvivlan
in.

9) En fasans tanke honom simet ger, att icke leva i världen mer, att endast döden dem förena kan det blev den utväg han då fann.

2)

När sitt beslut han fattat har han reser hem till sin mor och far farväl att säga för sista gång han haver fart den vägen lång.

10) I båt på yngaren sen han for han ror så vilt som om han flyr vid Berga möttes Ingrid högtidklädd han synes ej vara det minsta rädd

11)

Revolvern hade han på resan köpt hemkomen redan den undersökt, kamrater säga han upprörd var, men han ej ana vad simet bar.

(12) Och sen tillsammans på Ungarn
sjö, De sig begiva till Algö ö
I land där stiga i kvällens
stund, i skogen där vid ett litet
sund.
(13) Wad sedan hände och hur det skett
man vet ej mer än som man sett
om brottet enig hon med honom
var, det blir förborgat i alla dar.
(14)
När efter natten en dag sig ter
i mejeriet fams ej Ingrid mer
och i sitt arbete saknas även

12

Och sen tillsammans på Ypyarm
sjö. De sig begiva till Algö
ö I land där stiga i hvällen
stund i skogen där vid ett
litet sund

13

Wad sedar hände och hur alltshell
man vet ej mer än som man
sett, om brottet enig hon
med honon var det blir förborg-
i alla dar

14

När efter natten en dag sig ta
I mejeriet fans ej Ingrid mer
och i sitt arbete sahnes även

kan men börgen söka fast
man ej dem fann
16)
Ty uppå stranden lutad mot
en sten där slumrar Ingrid
uti döden fann vid tinninge
hon tvenne kulor fått av
vännen sin så livet fur forgatt
17)
När livet kommer han har givit
slut då skyndar han ut
vattnet ut där tvenne kulor
han sitt huvud ger och faller
sedan i vattner ner

18) En dag därefter i hvällen stund
de förda bli till sitt vilorum
fast krans och blommor ej buro
de de bleva likväl förenade.

19)
Wem kan beskriva en sorg så stor
Wen kan vid kännat som sonen
mor vad känslor männa en
fader få när vid en sadan
bär kan stån
Och nu de vila uti sin grav
de där få njuta vad liv ej gav
och bida tiden till domen dag
vad nu är dunkel skall då bli
klart

Avmagringspillerna,

Det fanns en flicka i Askersund
som av naturen var tjock och trind
och mera åt hon, och värre blev hon
men efter avmagringspiller skrev hon.

Hon borde tagit dem enligt lag
blott några stycken för varje dag
men för att bliva så smal som vasken
så slök hon allt vad som fanns i asken

Och värkan häller ej utebler, i synen
liknade hon en slev, och hännes
kroppskydda vart så fager, hon borde
skickats till ön Amager,

Skelettet skramlade när hon gick
av alla fick hon en ömkans blick
hon tordes aldrig gå ut i solen
ty benen skura igenom kjolen

Men hännes fästman ett stackar nöt
bj öd henne sitta uti sitt skot,
der satt hon kvar, han fick ej däna
förr än hon sågat utan en knäna

En smula rädd om sitt arma liv
kan drog sig undan ty som en kniv,
skar hännes kyssar, hans kind å läppar
och hem han linkar på tvenne käppar

Att detta kvinliga fenomen få knäppa
av, var man inte sen, för foto grafen
doch hände fauten att flickan
fastnade ej på platen.

Men när en morgon hon borta var
och sängen synath av mor och far,
från största skruven till minsta gänge
så låg en benhög i ena hängan

16/9 1930
Egat Nosshirdorf

Lej on bruden

I skimrande bruddräkt så vit som ny snö
står djurtämjarns dotter, en blomstrande mö.
Hon tvingas att räcka en främling sin hand
I morgon går färden till främmande land.

Se gästerna samlas, men tid är det än
för Selma att träffa sin trofaste vän,
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur
att fråga farväl av sitt älskade djur.

Hon sätter sig nedre där hon varit van
Och lindar sin arm om dess böljande man,
Och skogarnas konung sin vildhet har glömt
men Selma hon suckar och viskar så ömt.

Vi måste nu skiljas min bruddägta ser,
Av tack för din vänskap vi räkas ej mer
Jag tvingas att räcka en främling min hand,
I morgon går färden till främmande land.

Ach bardomens dagar jag minnes ännu,
Då än jag var liten och liten var du,
De flytt och ej mera vid leksysterns fot.
Du får kennes smekningar taga emot.

Du blickar så grymt du mig säkert förstår,
War lung kära du men jag torkar en tår,
War lung hör min brudgum mig kallar igen,
Farväl då för alltid min trofasta vän.

En kyss nu till avsked hon lejonet ger.
Men vid gallret lejonet brudgummen ser,
Med ens är dess saktmod och mildhet förbi
Det reser sig häftigt i vilt raseri.

Den väldiga svansen nu viftande far,
Och Selma står dödsblek, men fattning hon har
Att ropa och skrika var fåfängt beslut,
För dörren står djuret hon kommer ej ut.

Arholma-vals

Nodanstämma

Kan du swinga

1) Redan som en liten grabb, stuka ja min högra labb på en gammal kontrabas men nu går de kalas.

Refräng: Å är det trevligt? Saka det är det. Liza på burken? Saka det gör vi. Å kan du swinga? Saka det kan ja. Rajsararajsararajsararang.

2) När jag utur vaggan gick, dragspel jag av morsan fick, hon sa: Öva nu å gara så du blir en Jularbo.

Refräng: Å är det trevligt? Saka det är det. Klia på skåpet? Saka det gör ja. Å kan du swinga? Saka det kan ja. Rajsararajsararajsararang

3) Så en dag så träffades, det blev genast harmoni

Bengt Fredriksson
Skrivet 1993
16 december 1993

Göte Eriksson Hovsta Bellna
Sven Johansson " "
Rune

Hovsta

Patrull Falken

Viking Beckman : patrulledare
Bengt Fredriksson : vice patrulledare

Sven Johansson Hovsta Bethna
Rune Pettersson " "
Torgny Rydberg Tegnebol Tegnefors
Nils-Åke Eriksson Görelsberg "

Patrull Höken

Arne Eriksson : patrulledare
Hasse " : vice patrulledare

Erik Karlsson Dämbol Tegnefors
Elov " " "
Roland Eriksson Åbedal "
Inge Dalberg Lugnet "

Henry Larsson : avdelningsref
Gösta Mården : kårref

TOMMA SIDOR

Tage Maurit Fredrikssen
Södermanland
Södermanland Sverge
Tage Maurits Fredrikssen
Tage Maurits Fredrikssen

TOMMA SIDOR

Bror August	Pettersson	Sättra	född 1907
Axel Harry	Pettersson	Sättra	1908
Frits Konrad	Gustavsson	Brudhällen	1899
Artur Ivar	Gustavsson	Brudhällen	1907
Bror Gottfrid	Samuel Axelsson	Dybro	1906
Karl	Axelsson	Dybro	1890
Ernst	Johansson	Åbydal	
Sven Evert	Johansson	Simbols såg	1904
Erik	Johansson	Kolstugan	1899
Johan Erik	Karlsson	N. Munkeb.	1899
Klas	Fladberg	Damstugan	1900
Gösta	Pettersson	Grova	1908
Sture	Pettersson	Grova	
Ernst Ivar	Jansson	Sågstugan	
Axel Helge	Ross	Klastorp	
Erik	Ljung	Järnbols soldatt.	
Walfrid	Ljung	" "	
Helge	Ljung	Simbols såg	
Nils	Karlsson	Högästugan	
Egon	Karlsson	Högästugan	
Georg	Karlsson	" "	
Ingvar	Klasson	Heden.	

Todd 1907
1908
1899
1907
1906
1890

1904
1899
1899
1900
1908

Register forts.

Lottas svar till sin käresta 49
Morddramat i Björkvik 1908 53
Avmagringspillerna 58
Sejonbruden 60

Register

	Sida
Bardomshemmet	1
Såpbblorna	3
Undan Gubbarna	4
Sjömanskärlek	6
Honolulu	8
Så är den dan förstörd	9
Lilla Lola-lo från Havaij	12
Elin och herremannen	14
En vacker kärleksvisa	17
" Jungfrumöte	19
Åhtenskapet	22
Göta Livgardist	23
Bort på hea	24
Förlovnings-visa	26
Sjömansvisa	28
Härtan som mötas	31
Styrmansvalsen	34
Umeå dramat	36
Pigan missöde	40
Beväringsvisa 1925	44